

ONDER DE
FEEËNMAAN

BIG BALLOON
PUBLISHERS

PROLOOG MAGIE IN DE LUCHT

Zonnige ochtendstralen huppelden over het parelkleurige dak van de Unicorn Academy en de vlaggen op de torentjes wapperden vrolijk in de wind. Het prachtige schoolgebouw glinsterde in het ochtendlicht als een sprookjeskasteel, omgeven door sprankelende kristalblauwe fonteinen en bloesembomen. Boven in de Saffiervleugel opende Sophia Mendoza zachtjes de openslaande deuren van haar slaapkamer en stapte het balkon op. Er was vandaag geen les en ze had een moment gestolen om te genieten van het uitzicht, voordat haar vrienden wakker werden en de dag begon.

Onder de feeënmaan is een uitgave van
Big Balloon BV – Haarlem 2025
Onderdeel van Gottmer Uitgevers Groep

ENTERTAINMENT

© 2025 Spin Master Ltd. Unicorn Academy and all related titles, logos and characters,
and SPIN MASTER logo and trademarks of Spin Master Ltd., used under license.
All Rights Reserved.

Gebaseerd op de Unicorn Academy-boeken, geschreven door Jullie Sykes en
Linda Chapman, geïllustreerd door Lucy Truman en uitgegeven door Nosy Crow Ltd.
Oorspronkelijke uitgave door Nosy Crow Ltd.
Tekst leesboek © Nosy Crow Ltd. 2025
Nederlandse vertaling: Mariella Manfré
Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Sophia snoof de frisse zeelucht op en keek om zich heen. Ze zat nog niet zo lang op de Unicorn Academy en soms voelde het nog steeds niet helemaal echt. Ze hield natuurlijk altijd al van paarden, maar zelfs in haar stoutste dromen had ze niet kunnen bedenken dat ze ooit uitgenodigd zou worden om op dit verre eiland te komen studeren en te volgen in de voetsporen van de grootste eenhoornruiters. Het was moeilijk geweest om aan het begin van het schooljaar afscheid te nemen van haar moeder en broertje, maar op hetzelfde moment was ze dolgelukkig geweest. Vanbinnen wist ze dat de Unicorn Academy haar lotsbestemming was.

Vanaf haar balkon had Sophia perfect uitzicht op de tuinen en het landschap erachter, helemaal tot aan de stallen. Ze vond het fijn om te denken aan Wildstar, die dichtbij in haar box stond. Nog maar een paar weken geleden had ze een band

gekregen met de ongelooflijke eenhoorn met de regenboogmanen. Die band was het mooiste ter wereld: een unieke verbinding die de magische krachten van de eenhoorn had vrijgemaakt. Wildstar was dapper, sterk en loyaal; en Sophia vertrouwde haar leven aan haar toe. Ze hadden samen al zoveel meegemaakt.

Opeens werd Sophia's aandacht getrokken door een roze stipje dat voorbijzoeft. De stip kwam zo dichtbij dat ze zag dat het een lotfeetje was. "O!" fluisterde ze. "Goedemorgen!"

Het feetje bewoog haar vleugels snel op en neer, terwijl het glanzend als een edelsteen in de ogen van het meisje starde en vervolgens met een spoor van bruisend roze licht weer omhoog vloog. Sophia leunde nog iets verder over het balkon en zag meer lotfeetjes door de lucht fladderen. De een na de ander kwam tevoorschijn, en samen vormden ze een wolk van fonkelende kleuren geel,

perzik en blauw.

Sophia was niet verrast dat ze zoveel lotfeetjes zag. Eenhoorn Eiland was altijd een fantastische plek, maar vandaag voelde het nog specialer. De lucht leek te tintelen van magische energie. Beneden in de tuin renden tientallen dwerpins, magische hulpjes die niet hoger kwamen dan een eenhoornknie, heen en weer tussen de standbeelden, beladen met armen vol lichtjes, schitterende feestversiering en bloemenslingers. Bruggen werden geveegd en ramen werden gepoetst tot ze mooier glansden dan ooit. Af en toe verscheen er een docent die taken afvinkte op een lange lijst en zorgvuldig checkte of alles in orde was.

In zichzelf glimlachend liep Sophia zachtjes terug naar binnen om zich aan te kleden. Vandaag zou echt een bijzondere dag worden. Vandaag zou Sophia opkijken naar haar allereerste feeënmaan.

HOOFDSTUK EEN

“Layla”, zei Isabel verbaasd met een frons van concentratie, “beweer je nu dat de maan vanavond van kleur verandert?”

Layla glimlachte. “Niet precies. Dat zal alleen zo lijken door de gloed van de feetjes.”

Ze lag languit op hun bank te lezen in het Sprankelboek. Isabel lag naast haar op de grond in een staalblauwe rijbroek en rijlaarzen en was op weg naar haar honderdste sit-up van de ochtend. Terwijl ze hijgend en puffend haar dagelijkse oefeningen afwerkte, sloeg Isabels blonde staart zoveel onverwachte kanten op dat Layla bijna

van haar plek viel.

Sophia knipoogde naar haar beste vriendin Ava. Hun Saffiervleugelvriendinnen begonnen de dag heel verschillend! Ava haalde betekenisvol haar schouders op en glimlachte vrolijk terug.

Layla schoof bij Isabel weg en sloeg een nieuwe pagina in het Sprankelboek op. De eerste dag van het schooljaar had ze de magische encyclopedie in haar boekenkast gevonden en ze kende nog lang niet al zijn geheimen. Op de voorkant stonden mysterieuze tekens en symbolen, met in het midden een fonkelend eenhoornsilhouet. Het boek was zo oud als Eenhoorn Eiland zelf, en bezat enorme kracht. Ze legde het plat op haar schoot en begon hardop te lezen: “Er staat dat de lotfeetjes nu het meest in hun kracht staan en dat er zeldzame soorten zijn die alleen vanavond verschijnen.”

Terwijl Layla las steeg er een gouden nevel op van

de pagina’s die wervelde en danste. Verlangend om meer te zien leunde Sophia naar voren. De nevel draaide nog wat langer waarna hij uiteenging en een groep mini-lotfeetjes onthulde. Er leken nog meer toverwezens rond te zwieren in de glinsterende damp, groene feeënachtige wezens die de meisjes nooit eerder hadden gezien.

“Wow”, zei Ava in vervoering. “Toen mevrouw Primrose het had over de feeënmaan, dacht ik dat ze het figuurlijk bedoelde. Je weet wel, zoals een blauwe maandag.”

Isabel sprong overeind en begon een serie jumping jacks.

“Eh... Ava,” zei Layla, “de blauwe maan bestaat ook echt.”

Ava’s bruine ogen werden zo groot als schoteltjes.

“Wat?!”

Sophia grinnikte. Ava wist een heleboel over

planten en bloemen, maar manen met vreemde namen... niet echt. En paarden en paardrijden waren absoluut Sophia's ding. Wat maar goed was ook, want haar reis om een eenhoornruiter te worden had haar vaardigheden getest op manieren die ze zich nooit had kunnen voorstellen. Het ging niet alleen om leren zorgen voor Wildstar en haar nieuwe vrienden van de Saffiervleugel Ava, Layla, Isabel, Valentina en Rory leren kennen. Sophia's aankomst op de academie had een vreselijke duistere magie losgemaakt, die eenhoorns voor altijd kon vernietigen. Na jaren van vrede op Eenhoorn Eiland was koningin Ravenzella terug.

Sophia huiverde bij de gedachte aan de gemene koningin van Grimoria. Ravenzella was het tegenovergestelde van alles waar Sophia in geloofde: een wreed iemand die vastbesloten was om de innige band tussen de leerlingen en

de magische eenhoorns die naast hen leefden kapot te maken. Lang geleden had een moedige eenhoornruiter de koningin verbannen naar een betoverde cel in de Kristalgrotten, die haar grimmagie had afgenomen en haar uit het zicht had opgesloten. Toen Ravenzella er met haar vernuft en sluwheid in was geslaagd om uit te breken, bevonden Sophia en al haar vrienden zich in vreselijk gevaar.

Het was vreselijk en eng, maar Sophia had geweigerd om op te geven. Wildstar rekende op haar en ze zou haar eenhoorn voor geen goud in de steek laten. Na een heftige strijd bij het Sterrenglansmeer had Sophia Wildstar geholpen om Ravenzella met haar diamantkleurige lichtmagie in steen te veranderen en in het water onder hen te laten vallen. Even was het eiland weer veilig.

Sophia had dit echter niet in haar eentje gedaan.

Ze had de kwaadaardige koningin nooit kunnen verslaan zonder de hulp van haar vrienden en hun fantastische eenhoorns: Leaf, Glacier, River, Cinder en Storm. Anderen vertrouwen was niet iets wat Sophia makkelijk afging, maar ze begon te leren dat er magische dingen gebeuren als je samenwerkt als team.

Op dat moment kneep Ava in haar hand. Ze leek altijd precies te weten wanneer Sophia dat nodig had! Ava had al vrij snel besloten dat Sophia haar BFFVV was, haar best friend forever, voor altijd, voor het echie. Eerst had Sophia moeite gehad om haar zo dichtbij te laten komen. Voor iemand die gewend was om meestal alleen te zijn, kon Ava een beetje veel zijn. En misschien zou haar nieuwe vriendin haar wel in de steek laten, van de academie gaan of erger. Sophia bloosde bij de herinnering aan de keren dat ze Ava had weggeduwd. Maar het lieve meisje had ondanks

alles geweigerd om haar op te geven. Ze had Sophia bewezen dat problemen delen je niet zwak maakte, maar je juist ongelooflijke kracht gaf. Sophia keek naar haar pols en bewonderde het nieuwste vriendschapsarmbandje dat Ava voor haar had gemaakt. Ze voelde zich echt gelukkig. En ze zou haar BFFVV dat nooit meer aandoen. Terwijl de andere meiden relaxten en genoten van hun vrije ochtend was Isabel overgegaan op push-ups.

“Isabel, het is een feestdag, hè?” zei Sophia met opeens een ondeugende glans in haar ogen. “Je mag het rustig aan doen.”

Isabel bleef naar de grond kijken, zorgvuldig elke herhaling tellend. “Het kwaad doet nooit rustig aan, dus ik ook niet!” hield ze vol. “Je moet sterk zijn als je een top-eenhoornruiter wilt zijn.”

Dat kon niemand ontkennen. Isabel hield van winnen, en daar deed ze zeker haar best voor.

Langzaam en stilletjes schoof Sophia naar het puntje van de bank. “Als jij zo sterk bent”, zei ze opeens, “waarom ben ik dan sneller bij de stallen?” Isabel tilde haar hoofd net op tijd op om Sophia overeind te zien komen en gillend van opwinding naar de open deur te zien rennen. Ava en Layla barstten in lachen uit. “Wat? Echt niet!” brulde Isabel. “Kom terug, Sophia!”

